

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-466/23
11. августа 2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Војиновић, председника већа, Јелене Вилотијевић и Ружице Ђурђевић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 3 у вези става 1 у вези члана 61 Кривичног законика и окривљеног ББ, због кривичног дела пореска утаја у помагању из члана 229 став 3 у вези става 1 у вези члана 35 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљених, изјављеној против пресуде Основног суда у Пожаревцу 39К-543/21 од 25.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 11. августа 2023. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Жељка Глишића из Пожаревца, а пресуда Основног суда у Пожаревцу 39К-543/21 од 25.04.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 39К-543/21 од 25.04.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 3 у вези става 1 у вези члана 61 Кривичног законика (КЗ), те га је за наведено дело првостепени суд осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 09.10.2017. године до 06.12.2017. године а осуђен је и на новчану казну у износу од 500.000,00 (петстохиљада) динара, коју је дужан да плати у три једнаке месечне рате, почев од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, на тај начин што ће се за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени ББ, оглашен је кривим да је извршио кривично дело пореска утаја у помагању из члана 229 став 3 у вези става 1 у вези члана 35 Кривичног законика, те га је за наведено дело првостепени суд осудио на казну

затвора у трајању од 10 (десет) месеци у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 09.10.2017. године до 24.11.2017. године, а осуђен је и на новчану казну у износу од 400.000,00 (четиристохиљада) динара, коју је дужан да плати у три једнаке месечне рате, почев од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, на тај начин што ће се за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Окривљени су обавезани и да на име паушалног износа у корист буџетских средстава суда уплате износ од по 15.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а такође су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка у корист буџетских средстава Основног суда у Пожаревцу и Основног јавног тужилаштва у Пожаревцу, о чијој висини ће првостепени суд одлучити посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Жељко Глишић из Пожаревца, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу, а побијану пресуду преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе или усвоји жалбу, а побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, поднеском Ктж-503/2023 од 07.08.2023. године, предложио је да се жалба браниоца окривљених АА и ББ, одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени навода и предлога у изјављеној жалби и писаном предлогу Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом изјављеном у корист окривљених, првостепена пресуда побија се због битне повреде одредаба кривичног поступка, те се указује да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни, при чему о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, због чега, по ставу жалбе, није могуће испитати њену законитост и правилност.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљених, Апелациони суд налази да првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка, јер садржи јасне и потпуне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања из којих се поуздано закључује како су окривљени извршили предметна кривична дела односно које су радње предузели ради извршења истих, док се из разлога пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са

садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, те су жалбени наводи браниоца окривљених којима се само као законски основ наводи битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, без давања ближих разлога у образложењу жалбе у чему се она састоји, оцењени као неосновани.

Без обзира што као законски основ побијања првостепене пресуде бранилац окривљених наводи битне повреде одредаба кривичног поступка, у суштини се наведени жалбени наводи своде на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, будући да из садржине жалбе произлази да је првостепени суд у потпуности прихватио налаз и мишљење судског вештака економске струке Ратка Лазаревића, а у образложењу пресуде је дао другачије разлоге у односу на оне које је дао судски вештак, одбијајући предлог за извођењем доказа новим вештачењем.

Неосновано се жалбом браниоца окривљених оспорава утврђено чињенично стање на коме се заснива првостепена пресуда, јер чињенично стање је правилно и потпуно утврђено, а у току кривичног поступка изведени су сви релевантни докази за разјашњење околности под којима су окривљени извршили кривично дело, о чему је у образложењу побијане пресуде на недвосмислен и убедљив начин првостепени суд дао разлоге о тим одлучним чињеницама.

Наиме, Апелациони суд је имао у виду жалбене наводе браниоца окривљених само у делу који се тиче предмета оптужења, односно 12 рачуна о наводној продаји бакарних блокова ПД „Срна“ ДОО Пожаревац, те утврдио, да, како то произлази из налаза и мишљења вештака Ратка Лазаревића, за 12 рачуна нису биле достављене отпремнице у којима се, поред осталих података, наводи регистарски број транспортног возила, име и презиме возача, у којим случајевима би отпремница садржала све податке о испоруци робе, сагласно члану 6 Правилника о евиденцији промета роба и услуга. Исто тако, како то такође произлази из списка предмета, односно налаза и мишљења поменутог вештака, ниједан рачун од ових 12 није имао превознице, путни налог и тахографе, а непостојање истих значи да нема доказа да је обављен промет који је фактурисан рачунима који су ближе наведени изреком побијане пресуде, у ком случају ПД „Срна“ ДОО Пожаревац није могло да користи претходно фактурисани ПДВ који је фактурисан од стране ПД „Ђурђев Град“ ДОО из Мале Крсне као одбитну ставку приликом утврђивања својих обавеза по основу ПДВ.

На основу наведеног првостепени суд је правилно утврдио да је окривљени АА без основа користио као претходни порез на додату вредност са правом на одбитак по основу 12 рачуна чија укупна вредност износи 21.519.106,00 динара за колики износ је окривљени ББ неосновано умањио пореску обавезу ПД „Срна“ ДОО Пожаревац, с обзиром да промета робе по наведеним рачунима није било. Исто тако, првостепени суд правилно из налаза и мишљења вештака утврђује да окривљени АА на секундарне сировине које је откупљивао од физичких лица није плаћао порез по одбитку, додајући да је окривљени био дужан да након што је започео да се бави откупом секундарних сировина од физичких лица код надлежних државних органа, односно код пореских органа се информише да ли се на откуп тих сировина од физичких лица плаћа порез или не, те је правилан закључак првостепеног суда да је потпуно ирелевантно шта окривљени мисли, да ли је тај порез требало да плати или не. Исто тако у делу примедби које је бранилац током поступка имао на вештачење од стране вештака Лазаревића, а што понавља и у жалби, Апелациони суд налази да без обзира што су физичка лица испоручивала секундарне сировине из своје сопствене

имовине, и да по том основу постоје изјаве тих физичких лица, свакако је у том случају требало извршити обрачун пореских обавеза на приходе од продаје секундарних сировина, будући да, како то произлази из налаза и мишљења поменутог вештака, а према ставу Министарства финансија о испоруци из сопствене имовине која не подлеже обрачуну пореских обавеза по основу чл. 85 ст. 9 Закона о порезу на доходак грађана може се говорити уколико се ради о „ad hoc“ испоруци, при чему се у конкретном случају вршила испорука секундарних сировина у континуитету, у питању је период од 6 месеци, у ком случају није могла да се примени клаузула „ad hoc“, будући да физичка лица нису вршила испоруке секундарних сировина само једном.

Дакле, првостепени суд је имајући у виду све доказе изведене током поступка, а посебно налаз и мишљење вештака Лазаревића, утврдио да није постојала документација на основу које би се утврдило да је промет заиста обављен, а у ком случају би могла да се примени клаузула одбитка претходног пореза, о чему је вештак на странама 11 и 12 дао јасне и недвосмислене разлоге о томе који сви услови предвиђени у прописима а не само у Закону о порезу на додату вредност већ и у подзаконским актима и другим законима који регулишу ту материју, морају да буду испуњени да би се могла применити клаузула одбитка претходног пореза, које разлоге у потпуности прихвата и овај суд.

Према томе, нетачни су жалбени наводи браниоца окривљеног да је првостепени суд дао разлоге у образложењу пресуде који су противречни налазу и мишљењу вештака Лазаревића, који налаз је, како се то наводи у жалби у потпуности прихватио првостепени суд, будући да овакви жалбени наводи не произлазе из образложења пресуде.

Према томе, чињенично стање је како у погледу чињеница које чине обележја предметних кривичних дела, тако и оних које се тичу кривице окривљених према учињеним делима, правилно и потпуно утврђено, при чему је, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљених и кривични закон правилно примењен о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији, а поводом жалбе браниоца окривљених, те по службеној дужности у смислу члана 451 став 2 ЗКП, Апелациони суд налази да је и у овом делу првостепена пресуда правилна.

Наиме, првостепени суд је применом одредбе члана 54 КЗ ценио све околности на страни окривљених АА и ББ, које околности су ближе наведене на странама 16 и 17 образложења пресуде и утврђеним околностима које су од значаја за избор врсте и висине кривичне санкције, првостепени суд је дао адекватан значај и правилно поступио када је окривљене осудио на казне затвора, односно на новчане казне као у изреци побијане пресуде.

По оцени Апелационог суда казне затвора, односно новчане казне на које су окривљени осуђени сразмерне су степену кривице окривљених, тежини извршеног кривичног дела, наступелим последицама и као такве су довољне и потребне да се у потпуности оствари сврха кажњавања из члана 42 КЗ у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, које казне ће по уверењу овог суда утицати на окривљене да убудуће не врше кривична дела.

Из изнетих разлога, Апелациони суд је у смислу члана 457 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар,
Слађана Живановић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирјана Војиновић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**